

Předložená doktorská práce se zabývá otázkou vlivu a dopadu českého eugenického hnutí na pomocné školství, ústavní péči a všeobecně dobově podmíněné postoje k postiženému člověku v první polovině 20. století v Československu. Výzkum si klade za cíl přispět k teoretickému poznání vztahu vývojových stadií mechanismů dědičnosti a genetiky a speciální péče o člověka s postižením na přelomu 19. a 20. století a v meziválečného Československa.

Text je rozdělen do třech částí. Cílem úvodní části je vymezení eugeniky jako svébytného exaktního oboru. Nedílnou součástí vstupního výzkumu je rozbor tří základních faktorů, které eugeniku postulovaly: společensko kulturní diskurz o domnělé degeneraci člověka a úpadku lidské společnosti tzv. civilizovaných států Evropy a Ameriky, dále vývoj evoluční biologie a dědičnosti, resp. genetiky.

Druhá část textu prezentuje výsledky výzkumu základních myšlenkových směrů českého eugenického hnutí od r. 1900 do r. 1948. Uvedení představitelů české eugeniky jsou chronologicky seřazeni a představují vůdčí osobnosti dobového diskurzu. Cílem druhé části je především deskripce vztahu eugenického výzkumu patologických, geneticky podmíněných jevů a výchovy, vzdělávání a sociální péče o člověka s postižením.